

Schumann

Piano Quintet, Op. 44

Piano Quartet, Op. 47

NILS ANDERS MORTENSEN

ENGEÅRD QUARTET

Kombinasjonen klaver og strykekvartett ble anerkjent som ensemble på et relativt sent tidspunkt. Det kom ikke noe fremragende verk av denne typen før Schumanns *Klaverkvintett* fra 1842. Etter det har flere komponister – særlig Brahms, Dvořák, Franck, Fauré, Elgar og Sjostakovitsj – beriket repertoaret med fine verk, og noen av dem regnes i likhet med Schumanns kvintett som klassikere.

I mer enn ti år konsentrerte Schumann seg nesten utelukkende om én sjanger av gangen. Etter at han komponerte sine første 23 publiserte verk for soloklaver, ble 1840 hans «sangår» med rundt 150 sanger i alt, og i 1841 komponerte han fire store orkesterstykker. 1842 var året da han for alvor vendte seg mot kammermusikken – han komponerte de tre strykekvartettene i opus 41, en klaverkvintett, en klaverkvartett og et sett *Fantasistykker* for klavertrio. Klaverkvintetten er bygd over et klaverparti som krever både tekniske ferdigheter og utholdenhet, ettersom komponisten hadde Clara Schumann i tankene. Verket utmerker seg med friskhet, vitalitet og oppfinnsomhet og gjør det nærliggende å tenke på de febrilske inspirasjonsanfalletene som var så typiske for denne komponisten. Når det resolute åpningsavsnittet leder inn i en myk frase i klaveret, har vi allerede fått et hint om ledigheten og den store uttryksbredden som preger verket i sin helhet. Etter et uttrykksfullt andre tema (dialog mellom cello og bratsj) rundes eksposisjonen av med en kort *con fuoco*-passasje. Gjennomføringsdelen er overveiende turbulent, men begynner med en stillferdig illevarslende synkende frase som Schumann vender tilbake til i neste sats.

Den langsomme satsen er basert på et konsist, marsjlignende tema. Det første av de kontrasterende partiene er intenst poetisk, mens det andre (som innledes med en referanse til den synkende frasen i forrige sats) er en fordreid, temperamentsfull versjon av marsjtemaet, denne gangen *agitato*. Midt i dette partiet tvinger Schumann fram det opprinnelige temaet igjen, denne gang i bratsjen, med en enda mer kraftfull virkning.

Selv om scherzoen drives fram av et hovedtema som ikke er basert på annet enn skalabevegelser, unngår Schumann det trivielle ved å frasere mot en *tenuto* på andre slag i annen hver takt. Andre elementer som bidrar med ytterligere

energi, er de sporadiske synkoperingene og mordentene i andre avsnitt. Satsen inneholder to sterkt kontrasterende triodeler, der melodien i den første er en tilnærmet invertering av åpningstaktene i verket. Ved den private urframføringen av kvintetten var ikke Clara frisk, så Mendelssohn bladspilte klaverpartiet, og det var hans kritikk av den opprinnelige andre trioen som fikk Schumann til å erstatte den med en *moto perpetuo* i ass-moll som er trioen vi kjenner i dag.

Finalen setter målbevisst i gang (*sempre marcato*) i den uventede tonearten g-moll. Slik begynner et av de tidligste eksemplene på progressiv tonalitet – en høyst uortodoks reise som kommer sent fram til grunntonearten. Et overraskende høydepunkt i denne finalen – etter en kort pause – utgjør en kontrapunktisk kraftprestasjon. I trestemt fuge-sats gjenkaller Schumann kvintettens åpnings tema i lengre noter som et motto til finalens første tema.

Schumanns godt dokumenterte depressive tendenser meldte seg igjen mens han komponerte kvintetten, men musikken er rene manifestasjonen av skyfri begeistring og positiv energi. Denne strålende kvintetten er en ideell introduksjon til kammermusikk for de uinnvidde, og kan sammenlignes med Schuberts *Forellenkvintett* og Dvořáks «Amerikanske» strykekvartett.

Måneden etter, i oktober 1842, gikk Schumann løs på sin *Klaverkvartett i Ess-dur, opus 47* praktisk talt uten noen pause, og verket var ferdig i løpet av rundt fire uker. Også denne instrumentalsjangeren hadde bare en kort historie – Mozarts to mesterverk står som de eneste tidligere eksemplene av noen betydning. Da Schumann studerte ved universitetet i Leipzig, komponerte han en klaverkvartett i c-moll (1828–29), men dette verket spilles aldri i dag. Den modne klaverkvartetten er ikke fullt så populær som klaverkvintetten, men den er like fullt et dypt karakteristisk verk av enestående kvalitet. Schumann tilegnet kvartetten grev Mathieu Wielhorski, en dyktig amatørcellist som Mendelssohn skulle skrive sin *Cellosonate nr. 2* for året etter. (Clara beskrev sitt samarbeid med Wielhorski som «å spille med en kunstner») *Klaverkvartetten* begynner *Sostenuto assai* med en forventningsfull atmosfære, der det melodiske materialet antyder det første temaet i den påfølgende *Al-*

legro ma non troppo. Schumanns gjentakelse av innledningen rett før gjennomføringsdelen er bare én av flere kryshenvisninger som preger verket. Det rikholdige materialet i denne omfattende satsen fortsetter med en lyrisk melodi som er avledet fra åpningstonene i det første temaet, og deretter et mer rytmisk markert tema basert på en enkel stigende g-mollskala. Som Donald Tovey har påpekt: «Schumann er en herlig epigrammatisk komponist med en sterk evne til å få de enkleste ting til å tale.» Denne evnen, karakteristisk for virkelig fremragende komponister, viser seg i flere tematiske ideer som ikke er basert på stort mer enn en skalabevegelse – både i kvintetten og i kvartetten. *Sostenuto*-innledningen vender tilbake som en innledning til gjennomføringsdelen, der Schumann konsentrerer seg om de to første temaene, med voksende intensitet. Gjennom et stort crescendo med mange repeterte åttendedelsbevegelser og en viktig basslinje føres vi til prisen, der det første temaet blir presentert igjen på storslagent vis.

Den utsøkte andresatsen i g-moll har fellestrekk med Mendelssohns eteriske scherzoer, men her er musikken preget av en insisterende, noe foruroligende understrøm. Som i kvintetten har satsen to kontrasterende trioseksjoner som begge omfatter materiale fra selve scherzoen. Den andre trioen kjennetegnes av en gjennomgående forsiktig synkopering (merket *dolce*), et virkemiddel Schumann gjør bruk av i flere store verk. Overgangen mellom scherzoen og hver enkelt trio er sømløs.

Den første melodien i satsen *Andante cantabile* i 3/4-takt er en av Schumanns aller vakreste – ekspansiv og lidenskapelig – og det slående septimintervallet har en framtrædende plass. Denne intime musikken er et eksempel på klaverkvartettens noe mindre «offentlige» karakter, sammenlignet med kvintetten. Et parti der klaverets konstante synkopering skaper en forsiktig spenning, fører fram til et midtparti i Gess-dur og 4/4-takt med en ny melodi. Her er innflytelsen fra Beethoven, som ofte gjør seg subilt gjeldende i Schumanns musikk, mer påtakelig. Når åpningstemaet vender tilbake, er det elegant dekorert med sekstendedeler i fiolinen og så i klaveret. Mot slutten av denne satsen krever Schumann at celloens C-streng er stemt ned en heltone som en forberedelse på orgelpunktet i oktav på B som holdes gjennom hele den vidunderlig drøm-

meaktige codaen. Ved begynnelsen av dette orgelpunktet på tonikatrinn introduserer bratsjen en figur med tre toner som foregriper åpningstemaet i siste sats. Schumann innleder denne finalen med et motiv på tre takter før han behandler det løsslupne temaet i fugeform. Komponistens seriøse tilnærming til verkene i «kammermusikkåret» omfattet inngående studier av strykekvartetter av Haydn, Mozart og Beethoven, men her er det innflytelsen fra Bach som manifesterer seg i den konsentrerte kontrapunktiske satsen. Det tydeligste kontrastmaterialet i denne finalen omfatter myke, løpende åttendedelsbevegelser kombinert med fjerdedeler i kromatiske trinn. Mot slutten blir sekstendedelsbevegelsen stadig mer insisterende, og den praktfulle strykersatsen bidrar også til intensiteten på de avsluttende sidene, understreket av en siste akselerasjon. Det første store verket i det romantiske klaverkvartettrepertoaret er både gjennomgående tiltalende og usedvanlig godt integrert.

– Philip Borg-Wheeler

The combination of piano with string quartet was recognised as a viable ensemble relatively late, no outstanding work of this type appearing until Schumann's *Piano Quintet* of 1842. Subsequent composers – notably Brahms, Dvořák, Franck, Fauré, Elgar and Shostakovich – have added further fine works to the repertoire, some of which, like Schumann's, are now regarded as classics.

For more than ten years Schumann concentrated almost exclusively on one genre at a time. After composing his first twenty-three published works for solo piano, he made 1840 his “year of song” – about 150 in total – then in 1841 he composed four major orchestral pieces. 1842 was the year in which he turned in earnest to chamber music, composing the three string quartets *Opus 41*, a piano quintet, a piano quartet and a set of *Fantasy Pieces* for piano trio. The quintet is founded on a keyboard part which is demanding of technique and stamina, written with Clara Schumann's virtuosity in mind. Remarkable for its freshness, vitality and inventiveness, the work encourages one to imagine one of Schumann's typical fevers of inspiration. The way in which the assertive opening paragraph gives way to a tender phrase for the piano already hints at the fluidity and wide expressive range of the work in general. After an expressive second subject (cello-violin dialogue), a brief *con fuoco* passage concludes the exposition. The development is predominantly turbulent, though it begins with a quietly ominous descending phrase which Schumann recalls in the next movement.

The slow movement is based on a terse march-like theme. The first of the contrasting sections is intensely poetic, whereas the second (preceded by a reference to the descending phrase from the previous movement) is a disguised, fiery version of the march theme, now *agitato*. In the middle of this section Schumann forcefully restates the original theme, now sounding even more powerful on the viola.

Although the scherzo is propelled by a main theme based on no more than scale-patterns, Schumann avoids the mundane by phrasing towards the *tenuto* on the second beat of every pair of bars. Other energising elements are the occasional syncopation and the mordents in the second section. There are two strongly contrasting trio sections, the melody of the first being an approximate inversion of the very opening bars of the work. Clara was unwell, so Mendelssohn sight-read the piano

part in the domestic premiere of the quintet, and it was his criticism of the original second trio which prompted Schumann to replace it with the A flat minor *moto perpetuo* familiar today. The finale sets out purposefully (*sempre marcato*) in the unexpected key of G minor. Thus begins one of the earliest examples of progressive tonality – a highly unorthodox journey only belatedly arriving at the home key. One surprising landmark in this finale – following a short pause – amounts to a contrapuntal tour de force. In 3-part fugal writing, Schumann now recalls the opening theme of the quintet in longer notes to serve as a counter-subject to the initial theme of the finale. Schumann's well-documented depressive tendency recurred during the composition of the quintet, but the music manifests cloudless exuberance and positive energy. As an ideal introduction to chamber music for the uninitiated, this glorious quintet may be compared with Schubert's “Trout” *Quintet* and Dvořák's “American” *String Quartet*.

The following month – October 1842 – after practically no break, Schumann embarked upon his *Piano Quartet in E flat major*, *Opus 47*, completing the work in about four weeks. Again this instrumental genre had only a short history, Mozart's two masterpieces standing as the only significant prior examples. While a student at Leipzig University, Schumann had composed a piano quartet in C minor (1828–29), but this is never played today, whereas his mature *Piano Quartet*, if not as widely popular as the *Piano Quintet*, nevertheless is a deeply characteristic work of outstanding quality. Schumann dedicated it to Count Mathieu Wielhorski, a fine amateur cellist for whom Mendelssohn would write his *Second Cello Sonata* the following year. (Clara described her collaboration with Wielhorski as “like playing with an artist”). The *Piano Quartet* begins with a *Sostenuto assai* of expectant atmosphere, melodically foreshadowing the first theme of the following *Allegro ma non troppo*. Schumann's recall of the introduction just before the development is just one of several cross-references throughout the work. The abundant material of this broad movement continues with a lyrical melody derived from the opening notes of the first subject, and subsequently a more rhythmically marked theme based on a mere ascending G minor scale. As Donald Tovey observed, “Schumann is a delightfully epigrammatic composer with a great power of making very simple things tell”. This

ability, a hallmark of all the greatest composers, is evident in several thematic ideas – in both quintet and quartet – based on little more than a scale-pattern. The return of the *sostenuto* introduction heralds the development section, in which Schumann concentrates on his first two themes, with increasing intensity. A big crescendo, incorporating many repeated quavers and a powerful bass line, generates a tremendous lead-back to the recapitulation, the first theme now restated in the grand manner.

The delicate second movement in G minor may be compared with Mendelssohn's “elfin” scherzos, but here the music is tinged with an urgent, slightly unsettling undercurrent. As in the quintet, there are two contrasting trio sections, each one accommodating material from the scherzo itself. The second trio is characterised by gentle syncopation throughout (marked *dolce*), a device which Schumann employs in several major works. The links between the scherzo and each trio are seamless.

The first melody of the *Andante cantabile* in 3/4 is among Schumann's most beautiful – expansive and ardent – with the poignant interval of a seventh prominent. This intimate music exemplifies the rather less “public” character of the piano quartet in relation to the quintet. A passage in which the piano's constant syncopation creates gentle tension leads to a G flat major middle section in 4/4, with a new melody. Here the influence of Beethoven, often a subtle presence in Schumann's music, is more tangible. The return of the opening theme is elegantly decorated with semiquavers in the violin, then piano. At the end of this movement Schumann requires the cello C string to be tuned down a tone, in preparation for a B flat pedal in octaves, sustained throughout the wonderfully dreamy coda. As this tonic pedal begins, the viola introduces a 3-note figure which anticipates the opening theme of the last movement. Schumann begins this finale with a 3-bar statement, before treating his high-stepping theme fugally. His serious approach to the works of his “chamber-music year” involved close study of the string quartets by Haydn, Mozart and Beethoven, but Bach is another influence, manifest here in the concentrated contrapuntal writing. The most strongly contrasting material in this finale comprises smooth, running quaver

passages combined with chromatically winding crotchets. Towards the end the semiquaver patterns become increasingly insistent, while the flamboyance of the string-writing also contributes towards the intensity of the closing pages, underlined by a final acceleration. This first great work in the Romantic piano quartet repertoire is both consistently attractive and superbly integrated.

– Philip Borg-Wheeler

Nils Anders Mortensen – piano

Nils Anders Mortensen er født i Flekkefjord i 1971. Han har spilt piano siden treårsalderen, og vant Ungdommens Pianomesterskap i 1986. Sine studier har han fra Norges musikkhøgskole, École Normale Paris og Hochschule für Musik und Theater Hannover, med Einar Steen-Nøkleberg som lærer. Andre viktige lærere for ham har vært Tatjana Nikolajeva og Hans Leygraf.

I 1996 ble Mortensen kåret til «Årets debutant» av Rikskonsertene. Internasjonalt har Mortensen vunnet priser og stipender. I 1998 vant han Mozarteum-prisen i Salzburg. I 2004 mottok han Robert Levins minnepris.

Mortensen har vært solist med de fleste norske orkestre og deltatt ved flere av de norske kammermusikkfestivalene, bl.a. Stavanger, Oslo, Lofoten og Risør. Med Stavanger Symfoniorkester har han spilt inn plate med klaverkonserter av Geirr Tveitt. Hans første soloplate «Im Freien» (LWC1032), med musikk av Debussy, Grieg og Bartok, kom ut i 2012 til strålende kritikker. Mortensen har også gitt ut ni plater med mezzosopranen Marianne Beate Kielland på LAWO Classics: «Früh» (LWC1033), «Sæle jolekveld» (LWC1040), «Grieg» (LWC1059), «Young Elling» (LWC1072), «The New Song» (LWC1097), «Whispering Mozart» (LWC1111), «Songs: Kielland/Dørums-gaard» (LWC1145), «Einsamkeit – Songs by Mahler» (LWC1157) og «Eivind Groven Songs» (LWC1178). I 2015 ga han ut soloplaten «In finstren Mitternacht» (LWC1084), med musikk av Brahms, samt «Tundra» (LWC1092), en plate med utelukkende russisk musikk, med kontrabassisten Knut Erik Sundquist. I 2016 kom «Schumann Violin Sonatas Op. 105 & Op. 121» (LWC1110) med fiolinist Arvid Engegård. I 2019 slapp han sin tredje soloplate på LAWO Classics: «Bach: Ouvertüre nach Französischer Art, BWV 831 / Sarabande con Partite, BWV 990 / Englische Suite Nr. 6 d-Moll, BWV 811» (LWC1174).

Engegårdkvartetten

Arvid Engegård – fiolin

Alex Robson – fiolin

Juliet Jopling – bratsj

Jan Clemens Carlsen – cello

Engegårdkvartetten så dagens lys under midnattssolen i Lofoten i 2006. Raskt ble dette kammermusikkensemblet et av de mest ettertraktede i Norge. Kvartetten er kjent for

sine mange modige og friske tolkninger av det klassiske repertoaret. Samtidig legger de vekt på å markere sitt skandinaviske opphav.

Kvartetten har høstet internasjonal anerkjennelse, og de har vært med på å skape gode og tette bånd med flere ledende internasjonale utøvere. Ambisjonen blir gjenspeilet i svært varierte og rikholdige konsertprogrammer.

Engegårdkvartettens debut-CD ble utgitt i 2008. Platen ble hyllet som Norges beste klassiske utgivelse, ifølge Kjell Hillveg, en av landets mest fremtredende musikk kritikere. For denne platen fikk Engegårdkvartetten også strålende internasjonale anmeldelser, blant annet «The playing is breathtaking» i The Strad og «First rate quartet playing» i International Record Review. Deres andre utgivelse ble tildelt den meget høythengende «Supersonic Award» av musikkmagasinet Pizzicato.

Deres CD-utgivelse av nordiske mestre som Grieg, Sibelius og Olav Anton Thommessen ble kritikerrost, og har høstet velfortjent anerkjennelse: «Her har vi antakelig fått den tolkningen som Grieg-elskere har ventet på», sier den engelske nestoren Tully Potter i Music Web International.

Engegårdkvartetten er aktive med konsertvirksomhet i Norden og i utlandet. Europas fineste konsertlokaler er gjestet, som Mozarteum i Salzburg og Rudolfinum i Praha. Viktige festivaler har også fått oppleve deres spilleglede som SoNoRo Festivalen i Bukarest, St. Magnus International Festival på Orknøyene, samt festivaler i Tsjekkia, Sveits og Tyskland. I 2015 spilte de for et begeistret publikum i Bogotá og Sao Paulo i Sør Amerika.

Medlemmene i Engegårdkvartetten er alle grunnleggende opptatt av å fremme kammermusikken her hjemme i Norge. Arvid Engegård er både grunnlegger og kunstnerisk leder av Lofoten International Chamber Music Festival, og Juliet Jopling er sterkt involvert i Oslo Quartet Series som grunnlegger og kunstnerisk rådgiver.

Engegårdkvartetten har vært så heldig å få spille med Leif Ove Andsnes, Christian Ihle Hadland, Emma Johnson og András Schiff. Kvartetten trives også i selskap med den etablerte folkemusikeren Nils Økland, skuespilleren Bjørn Sundquist og jazzfiolinisten Ola Kvernberg.

Deres nyskapende minifestival 'på 1-2-3' finner sted i Oslo hver høst. Med fokus på én komponist hvert år samler festivalen noen av landets beste musikere, og har vist seg å være svært populær. Engegårdkvartetten støttes av Norsk kulturråd.

Nils Anders Mortensen – piano

Nils Anders Mortensen was born in Flekkefjord in 1971. He began playing piano at age three, and in 1986 he won the Norwegian Young Pianist Competition. He studied at the Norwegian Academy of Music, École Normale in Paris, and Hochschule für Musik und Theater in Hannover with Einar Steen-Nøkleberg. Other important teachers have been Tatjana Nikolajeva and Hans Leygraf.

Mortensen was the recipient of the prestigious Concerts Norway 'Debutant of the Year' award in 1996. He has won international prizes and grants. In 1998 he won the Mozarteum Prize in Salzburg. In 2004 Mortensen received the Robert Levin Memorial Prize.

Mortensen has appeared as soloist with Norway's leading orchestras. He recorded piano concertos of Geirr Tveitt with Stavanger Symphony Orchestra. His first solo album "Im Freien" (LWC1032), featuring music of Debussy, Grieg, and Bartok, was released in 2012 to glowing reviews. Mortensen has also released eight recordings with mezzo-soprano Marianne Beate Kielland on the LAWO Classics label: "Früh" (LWC1033), "Sæle jolekveld" (LWC1040), "Grieg" (LWC1059), "Young Elling" (LWC1072), "The New Song" (LWC1097), "Whispering Mozart" (LWC1111), "Songs: Kielland/Dørums-gaard" (LWC1145), «Einsamkeit – Songs by Mahler» (LWC1157), and "Eivind Groven Songs" (LWC1178). In 2015 he released the solo recording "In finstren Mitternacht" (LWC1084), featuring music of Brahms, and "Tundra" (LWC1092), a recording of solely Russian music, with double-bassist Knut Erik Sundquist. In 2016 he released "Schumann Violin Sonatas Op. 105 & Op. 121" (LWC1110) with violinist Arvid Engegård. In 2019 he released his third solo recording on the LAWO Classics label: "Bach: Ouvertüre nach Französischer Art, BWV 831 / Sarabande con Partite, BWV 990 / Englische Suite Nr. 6 d-Moll, BWV 811" (LWC1174).

Engegård Quartet Arvid Engegård – violin Alex Robson – violin Juliet Jopling – viola Jan Clemens Carlsen – cello

Formed under the midnight sun in Lofoten in 2006, the Engegård Quartet has rapidly become one of Norway's most sought after ensembles. Their bold, fresh interpretations of the classical repertoire combined with a deep attachment to their Scandinavian roots has attracted international acclaim, and inspired some innovative partnerships and programming. The quartet's debut CD was praised as 'breathtaking' in *The Strad*, while their second release won *Pizzicato* magazine's 'Supersonic Award'. Their CD of works by Grieg, Sibelius, and Olav Anton Thommessen was praised by Tully Potter in Music Web International as 'what Grieg lovers have been waiting for'.

The Engegård Quartet has a busy concert schedule throughout Scandinavia and further afield. They have performed in some of Europe's finest venues including the Mozarteum in Salzburg and Prague's Rudolfinum, as well as performing in South America with concerts in Bogotá and Sao Paulo. Festival performances include the Delft Chamber Music Festival, SoNoRo Festival in Bucharest, and Heidelberg's Streichquartettfest. Members of the quartet are also deeply involved in bringing superb chamber music to Norway – Arvid Engegård as founder of the Lofoten International Chamber Music Festival, and Juliet Jopling as artistic director of the Oslo Quartet Series.

The Engegård Quartet has had the honour to work with (among others) Andrés Schiff, Leif Ove Andsnes, Christian Ihle Hadland, and Emma Johnson. They also love to collaborate with colleagues from different musical traditions, including a folk/classical fusion with Hardanger fiddler Nils Økland, a collaboration with jazz violinist Ola Kvernberg, and a programme of Ibsen and late Beethoven with actor Bjørn Sundquist. The Engegård Quartet's own '1-2-3 mini-festival' has proven immensely popular and is now a regular event each year, providing a feast of chamber music, song, piano works, and lectures.

The Engegård Quartet is supported by Arts Council Norway.

Robert Schumann (1810–1856)

Piano Quintet, Op. 44

- 1 | I. Allegro brillante 08:43
- 2 | II. In modo d'una Marcia. Un poco largamente 07:42
- 3 | III. Scherzo. Molto vivace 04:56
- 4 | IV. Finale. Allegro, ma non troppo 07:10

Piano Quartet, Op. 47

- 5 | I. Sostenuto assai. Allegro, ma non troppo 08:23
- 6 | II. Scherzo. Molto vivace 03:25
- 7 | III. Andante cantabile 05:45
- 8 | IV. Finale. Vivace 07:13

RECORDED IN SOFIENBERG CHURCH, OSLO, 29–31 AUGUST 2018

PRODUCER: **VEGARD LANDAAS** |

BALANCE ENGINEER: **THOMAS WOLDEN**

EDITING: **VEGARD LANDAAS**

MASTERING: **THOMAS WOLDEN**

PIANO TECHNICIAN: **TONE RØIMÅL**

BOOKLET NOTES: **PHILIP BORG-WHEELER**

NORWEGIAN TRANSLATION: **TOR TVEITE**

BOOKLET EDITOR: **HEGE WOLLENG**

COVER DESIGN AND PHOTO EDITING: **ANNA-JULIA GRANBERG / BLUNDERBUSS**

COVER AND ARTIST PHOTOS (ENGEGÅRD QUARTET): **RICHARD SMALLWOOD**

ARTIST PHOTO (MORTENSEN): **KNUT ÅSERUD**

LAWO
CLASSICS

LWC1189 © 2019 LAWO © 2019 LAWO CLASSICS
www.lawo.no